

Περιεχόμενα

Assassin's Creed: Μυστική Στανροφορία

Πρόλογος 8

Μέρος Πρώτο 11

Μέρος Δεύτερο 125

Μέρος Τρίτο 261

Μέρος Τέταρτο 349

Επίλογος 435

Οι Χαρακτήρες της Πλοκής 437

Ευχαριστίες 439

Πρόλογος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΟ ΠΛΟΙΟ έτριζε και μούγκριζε, τα πανιά του ριγούσαν, φουσκωμένα από τον άνεμο. Απείχε μέρες ακόμη από τη στεριά, κι έσκιζε τα νερά της θάλασσας με κατεύθυνση τη μεγάλη πόλη, μεταφέροντας ένα πολύτιμο φορτίο: έναν άντρα· έναν άντρα που το πλήρωμα γνώριζε μονάχα ως Αφέντη.

Εκείνη τη στιγμή βρισκόταν ανάμεσά τους. Στεκόταν μονάχος στο πρόστεγο, με κατεβασμένη την κουκούλα του μανδύα του, αφήνοντας τις σταγόνες της θάλασσας να τον μαστιγώνουν και να βρέχουν το πρόσωπό του, με κόντρα τον άνεμο. Το έκανε κάθε μέρα αυτό. Έβγαινε από την καμπίνα του και περιδιάβαινε το κατάστρωμα, επέλεγε ένα σημείο για να ατενίσει τη θάλασσα κι επέστρεφε ξανά κάτω. Μερικές φορές στεκόταν στο πρόστεγο, άλλες φορές στο επίστεγο. Και πάντα κοίταζε έξω, προς τη λευκοστεφανωμένη θάλασσα.

Το πλήρωμα δεν έπαυε να τον περιεργάζεται. Οι ναύτες δούλευαν, φωνάζοντας ο ένας στον άλλον από το κατάστρωμα ή τα ξάρτια, ο καθένας στη δική του δουλειά, όμως ταυτόχρονα έριχναν κλεφτές ματιές σ' εκείνη τη μοναχική φιγούρα που συλλογιζόταν. Και το πλήρωμα απορούσε. Τι άνθρωπος ήταν; Τι είδους άνθρωπος ήταν αυτός που είχε βρεθεί ανάμεσά τους;

Τον παρατηρούσαν κρυφά τώρα, καθώς άφηγε την κουπαστή και φορούσε πάλι την κουκούλα του. Στάθηκε για μια στιγμή με το κεφάλι γερτό και τα χέρια χαλαρά να κρέμονται στα πλευρά του. Το πλήρωμα συνέχισε να τον παρατηρεί. Κάποιοι

από αυτούς μάλιστα, ίσως και να έχασαν το χρώμα τους σαν τον είδαν να περπατά ανάμεσά τους, επιστρέφοντας στην καμπίνα του. Κι όταν έκλεισε πίσω του η πόρτα, όλοι οι άντρες του πλοίου συνειδητοποίησαν πως τόση ώρα κρατούσαν την ανάσα τους.

Μέσα στην καμπίνα, ο Ασασίνος επέστρεψε στο γραφείο του και κάθισε. Γέμισε ένα κύπελλο με κρασί, πριν τραβήξει ένα βιβλίο. Το άνοιξε κι άρχισε να διαβάζει.

Μέρος Πρώτο

19 Ιουνίου 1257

Ο ΜΑΦΕΟ ΚΙ ΕΓΩ ΕΙΜΑΣΤΕ ακόμα στο Μασγιάφ και θα μείνουμε εδώ προς το παρόν. Τουλάχιστον μέχρι να ξεκαθαρίσουν –πώς να πω;– μια-δυο *αβεβαιότητες*. Στο μεταξύ, θα παραμένουμε στη διάθεση του Αφέντη Αλταϊρ Ιμπν-Λα'Αχάντ. Όσο ενοχλητικό κι αν είναι να παραχωρείς την ελευθερία σου, ειδικά στον ηγέτη του Τάγματος, έναν άνθρωπο που τώρα, στα γεράματα, χρησιμοποιεί την αμφισημία με την ίδια επιδεξιότητα με την οποία κάποτε χειριζόταν το σπαθί και το μαχαίρι, εγώ τουλάχιστον μπορώ να πω πως ωφελούμαι από τις ιστορίες που μου εκμυστηρεύεται. Ο Μαφέο ωστόσο δεν έχει αυτό το πλεονέκτημα κι έχει αρχίσει να γίνεται ανυπόμονος. Δεν έχει κι άδικο. Τον έχει κουράσει το Μασγιάφ. Δεν του αρέσει να σκαρφαλώνει τις απότομες πλαγιές που χωρίζουν το φρούριο των Ασασίνων από το χωριό κάτω, και το ορεινό τοπίο τον ελκύει ελάχιστα. Το όνομα Πόλο ρέει στο αίμα του, λέει, και μετά από έξι μήνες σε τούτο το μέρος, η ανάγκη να ταξιδέψει πάλι του φαίνεται σαν κάλεσμα γυναίκας. Μιας γυναίκας αισθησιακής, πειστικής και γεμάτης προκλητικότητα, που δεν μπορεί να την αγνοήσει. Λαχταρά να δει πανιά φουσκωμένα από τον άνεμο και να ξεκινήσει για νέες χώρες, να γυρίσει την πλάτη στο Μασγιάφ.

Για να είμαι ειλικρινής, η ανυπομονησία του είναι ενοχλητική και θα προτιμούσα να μη με πίεζε. Ο Αλταϊρ είναι στο τσακ να μου ανακοινώσει κάτι· το νιώθω.

Κι έτσι, σήμερα είπα: «Μαφέο, θα σου πω μια ιστορία».

Μα τι άξεστος άνθρωπος! Είμαστε στ' αλήθεια συγγενείς; Τώρα πια, αρχίζω να αμφιβάλλω. Αντί να ενθουσιαστεί με αυτό που του είπα, όπως θα έπρεπε, είμαι βέβαιος πως τον άκουσα να αναστενάζει (αν και ίσως θα έπρεπε να του αναγνωρίσω το ελαφρυντικό της αμφιβολίας: ίσως απλώς είχε μείνει ξέπνοος από τον καυτό ήλιο) πριν πει με μάλλον εκνευριστικό τόνο: «Προτού αρχίσεις, Νικολό, σε πειράζει να μου πεις περί τίνος πρόκειται;» Αν είναι δυνατόν!

«Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση, αδελφέ», απάντησα παρ' όλα αυτά, και το σκέφτηκα λίγο καθώς ανηφορίζαμε την απότομη πλαγιά. Από πάνω μας, στην άκρη του βράχου, δέσποζε σκοτεινό το φρούριο. Ένα κάστρο θαρρείς λαξευμένο μέσα στον ίδιο τον ασβεστόλιθο. Ήθελα το τέλειο σκηνικό για να διηγηθώ την ιστορία μου και δεν υπήρχε τίποτα πιο ταιριαστό από το φρούριο του Μασγιάφ. Ήταν ένα επιβλητικό κάστρο με πολλά ακροπύργια, περιτριγυρισμένο από λαμπερά ποτάμια, που κυριαρχούσε πάνω από το πολύβουο χωριό του λόφου. Ο ίδιος ο οικισμός ήταν χτισμένος σε μια πλαγιά πάνω από την Κοιλάδα του Ορόντη¹. Μια όαση γαλήνης. Ένας παράδεισος.

«Θα έλεγα πως η ιστορία μου έχει να κάνει με τη γνώση», αποφάσισα να πω τελικά. «*Ασασέν*, όπως ξέρεις, στα αραβικά σημαίνει “φύλακας”· οι Ασασίνοι, επομένως, είναι οι φύλακες των μυστικών, και τα μυστικά που φυλάνε είναι μυστικά γνώσης, οπότε, ναι...» –σίγουρα εκείνη τη στιγμή ο τόνος μου ήταν αυτάρεσκος εξαιτίας της απάντησης που είχα σκεφτεί– «...έχει να κάνει με τη γνώση».

«Τότε φοβάμαι πως έχω μια συνάντηση στην οποία πρέπει να παρευρεθώ».

«Μπα;»

¹ Ποταμός της Συρίας. (ΣτΜ)

«Κοίτα, Νικολό, σίγουρα θα απολάμβανα κάτι που θα μου αποσπούσε την προσοχή από τις μελέτες μου. Αλλά το τελευταίο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι άλλο ένα μάθημα».

Μειδιάσα. «Μα σίγουρα θα θες να ακούσεις τις ιστορίες που μου είπε ο Αφέντης».

«Εξαρτάται. Η δική σου φωνή μονάχα ευχάριστη δεν είναι. Εξάλλου θυμάσαι που μου έλεγες πως στις ιστορίες σου μου αρέσουν πάντα τα κομμάτια με τις αιματοχυσίες;»

«Ναι».

Ο Μαφέο χαμογέλασε πονηρά. «Ε, λοιπόν, έχεις δίκιο. Αυτά μου αρέσουν».

«Τότε, θα έχεις κι απ' αυτές. Εξάλλου πρόκειται για τις ιστορίες του μεγάλου Αλταΐρ Ιμπν-Λα'Αχάντ· πρόκειται για την *ιστορία της ζωής του*, αδελφέ. Πίστεψέ με, είναι γεμάτη γεγονότα, πολλά από τα οποία θα χαρείς να μάθεις πως περιλαμβάνουν και αιματοχυσίες».

Είχαμε φτάσει πια στο φρούριο, στην πύλη του προπυργίου. Διαβήκαμε την αψίδα και περνώντας από ένα φυλάκιο συνεχίσαμε να ανηφορίζουμε με κατεύθυνση προς το εσωτερικό του κάστρου. Μπροστά μας υψωνόταν ο πύργος όπου είχε τα διαμερίσματά του ο Αλταΐρ. Εβδομάδες ολόκληρες τώρα τον επισκεπτόμουν εκεί περνώντας ατέλειωτες ώρες πλάι του, ενώ εκείνος καθόταν με τις παλάμες πλεγμένες και τους αγκώνες των χεριών του ακουμπισμένους στα μπράτσα μιας καρέκλας με ψηλή πλάτη. Απορροφημένος τον άκουγα να μου λέει τις ιστορίες του· τα μάτια του μόλις που διακρίνονταν κάτω από την κουκούλα. Και μου ήταν όλο και πιο φανερό πως τούτες τις ιστορίες μου τις έλεγε επίτηδες. Πως για κάποιον άγνωστο σε μένα λόγο, είχα *επιλεγεί* να τις ακούσω.

Κι όταν δεν έλεγε τις ιστορίες του, ο Αλταΐρ έπεφτε σε βαθιά περιουλλογή τριγυρισμένος από τα βιβλία και τις αναμνήσεις του, ατενίζοντας μερικές φορές για ώρες ολόκληρες από

το παράθυρο του πύργου του. Σκέφτηκα πως και τώρα θα ήταν εκεί. Τράβηξα την κουκούλα της κάπας μου και σκίασα τα μάτια μου για να κοιτάξω ψηλά προς τον πύργο. Δεν διέκρινα τίποτα πέρα από την ξασπρισμένη από τον ήλιο πέτρα.

«Έχουμε ακρόαση μαζί του;» διέκοψε τις σκέψεις μου ο Μαφέο.

«Όχι, όχι σήμερα», απάντησα δείχνοντας έναν πύργο δεξιά μας. «Πηγαίνουμε εκεί πάνω...»

Ο Μαφέο συνοφρυώθηκε. Ο αμυντικός εκείνος πύργος ήταν ένας από τους ψηλότερους του φρουρίου κι έφτανες εκεί ανεβαίνοντας μια σειρά στριφογυριστές σκάλες, οι περισσότερες από τις οποίες έδειχναν να θέλουν συντήρηση. Όμως εγώ ήμουν αποφασισμένος και, αφού έχωσα το χιτώنيό μέσα από τη ζώνη μου, οδήγησα τον Μαφέο στον πρώτο όροφο, έπειτα στον επόμενο και τελικά φτάσαμε στην κορυφή. Από εκεί ατενίσαμε το τοπίο. Ατέλειωτα χιλιόμετρα καλυμμένα με βραχώδες έδαφος. Ποταμοί σαν φλέβες. Συστάδες οικισμών. Κοιτάξαμε κάτω από το Μασγιάφ: από τη βάση του φρουρίου μέχρι τα κτίσματα και τις αγορές του χωριού παρακάτω, την εξωτερική ξύλινη περίφραξη και τους στάβλους.

«Πόσο ψηλά βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Μαφέο, δείχνοντας να έχει χάσει το χρώμα του. Προφανώς είχε νιώσει το μαστίγωμα του ανέμου και είχε συνειδητοποιήσει ότι το έδαφος έδειχνε τώρα να είναι πολύ, πάρα πολύ μακριά.

«Πάνω από εβδομήντα έξι μέτρα», του είπα. «Αρκετά ψηλά ώστε οι Ασασίνοι να βρίσκονται έξω από το βεληνεκές των τόξων του εχθρού, αλλά σε θέση να στέλνουν τα δικά τους βέλη –μεταξύ άλλων– στον εχθρό».

Του έδειξα τα ανοίγματα που μας περιτριγύριζαν. «Από τούτα τα ανοίγματα μπορούσαν να ρίχνουν βράχους ή λάδι πάνω στους εχθρούς τους, χρησιμοποιώντας ετούτες εδώ...» Ξύλινες πλατφόρμες προεξείχαν στο κενό. Ανεβήκαμε σε μία απ' αυτές,

πιάνοντας για στήριγμα τους κάθετους στύλους που τις στήριζαν, και γείραμε προς τα έξω για να κοιτάξουμε κάτω. Ακριβώς από κάτω, ο πύργος έδινε τη θέση του στην άκρη του γκρεμού και πέρα από αυτόν, κυλούσε ένα λαμπερό ποτάμι.

Με το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό του, ο Μαφέο οπισθοχώρησε στην ασφάλεια του πύργου. Γέλασα κάνοντας το ίδιο – κρυφά ανακουφισμένος, νιώθοντας κι εγώ λίγο ζαλισμένος και με το στομάχι ανακατωμένο, για να πω την αλήθεια.

«Και γιατί ήρθαμε εδώ πάνω;» ρώτησε ο Μαφέο.

«Γιατί εδώ ξεκινά η ιστορία μου», είπα. «Από πολλές απόψεις. Και γιατί από εδώ ήταν που ο φρουρός είδε για πρώτη φορά τους εισβολείς».

«Τους εισβολείς;»

«Ναι. Το στρατό του Σαλάχ Αλ'ντίν. Έφτασε εδώ για να πολιορκήσει το Μασγιάφ και να νικήσει τους Ασασίνους. Ογδόντα χρόνια πριν, μια λαμπερή αυγουστιάτικη μέρα. Μια μέρα όπως η σημερινή...»

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΕΙΔΕ ΠΡΩΤΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ.

Ένα στράτευμα εν κινήσει προσελκύει πάντα πλάσματα πτωματοφάγα. Κυρίως φτερωτά που αρπάζουν ό,τι απομεινάρια μένουν πίσω: φαγητό, σκουπίδια και κουφάρια αλόγων αλλά και ανθρώπων. Το επόμενο που είδε ήταν ο κOURνιαχτός. Κι έπειτα, έναν ατέλειωτο, μαύρο λεκέ που αργοσερνόταν στον ορίζοντα, καταπίνοντας τα πάντα στο διάβα του. Ένας στρατός πάντα καταλαμβάνει, διαταράσσει και καταστρέφει το τοπίο· είναι ένα γιγάντιο, πεινασμένο θηρίο που καταναλώνει τα πάντα στο πέρασμά του, και τις περισσότερες φορές –όπως πολύ καλά γνώριζε ο Σαλάχ Αλ'ντίν– η θέα του και μόνο είναι αρκετή για να κάνει τον εχθρό να παραδοθεί.

Όμως, όχι τούτη τη φορά. Όχι όταν οι αντίπαλοι ήταν Ασασίνοι.

Για τούτη την εκστρατεία, ο Σαρακηνός ηγέτης είχε συγκεντρώσει μια μέτρια δύναμη από δέκα χιλιάδες πεζικάριους, ιππείς και ακολούθους. Με αυτούς σχεδίαζε να συντρίψει τους Ασασίλους, που είχαν ήδη προσπαθήσει δύο φορές να του πάρουν τη ζωή και που σίγουρα δεν θα αποτύχαιναν σε μια τρίτη. Σκοπεύοντας να μεταφέρει τη μάχη στο κατώφλι τους, είχε φέρει το στρατό του στα βουνά Αν-Νουσαϊρίγια και στα εννιά φρούρια των Ασασίνων που υπήρχαν εκεί.

Στο Μασγιάφ είχαν φτάσει μηνύματα που ανέφεραν πως οι άντρες του Σαλάχ Αλ'ντίν λεηλατούσαν τα περιχώρα, όμως κανένα από τα φρούρια δεν είχε πέσει. Πως ο Σαλάχ Αλ'ντίν

κατευθυνόταν προς το Μασγιάφ, με σκοπό να το κατακτήσει και να πάρει το κεφάλι του αρχηγού των Ασασίνων, του Αλ Μουαλίμ.

Ο Σαλάχ Αλ'ντίν είχε τη φήμη οξύθυμου μα δίκαιου ηγέτη, στον οποίο οι Ασασίνοι προκαλούσαν οργή αλλά και φόβο. Σύμφωνα με τις αναφορές, ο γιος του, ο Σιχάμπ Αλ'ντίν, τον συμβούλευε να συνάψει ειρήνη μαζί τους και προσπαθούσε να τον πείσει πως έπρεπε να έχει τους Ασασίνους στο πλευρό του και όχι εναντίον του. Όμως ο εκδικητικός Σουλτάνος ήταν αμετακίνητος, κι αυτός ήταν ο λόγος που ο στρατός του σύρθηκε ως το Μασγιάφ μια λαμπερή αυγουσιτιάτικη μέρα του 1176. Κι ένας φρουρός στον αμυντικό πύργο του κάστρου είδε τα σμήνη των πουλιών, τα μεγάλα σύννεφα σκόνης και τον μαύρο λεκέ στον ορίζοντα. Και φέρνοντας το βούκινο στα χείλη, σήμανε συναγερό.

Φορτωμένοι προμήθειες, οι κάτοικοι του χωριού τρύπωσαν στην ασφάλεια του φρουρίου, πλημμυρίζοντας τις εσωτερικές αυλές με πρόσωπα όπου ήταν χαραγμένος ο φόβος. Πολλοί ωστόσο από αυτούς ήδη έστηναν πάγκους για να συνεχίσουν την εμπορική τους δραστηριότητα εκεί. Στο μεταξύ, οι Ασασίνοι του κάστρου άρχισαν να το οχυρώνουν και να ετοιμάζονται να συγκρουστούν με το στρατό, παρακολουθώντας ταυτόχρονα το λεκέ να απλώνεται στο όμορφο πράσινο τοπίο – το μεγάλο θηρίο που τρεφόταν από τη γη σκιάζοντας τον ορίζοντα.

Άκουσαν βούκινα και τύμπανα και κύμβαλα. Και σε λίγο μπορούσαν να ξεχωρίσουν φιγούρες καθώς αυτές ξεπρόβαλλαν μέσα από την καταχνιά της λαύρας. Είδαν χιλιάδες φιγούρες. Πεζικό: λογχοφόρους και τοξότες, Αρμένιους, Νουβίους και Άραβες. Είδαν υπείς: Άραβες, Τούρκους και Μαμελούκους που κράδαιναν γιαταγάνια, ρόπαλα και μακριές σπάθες, μερικοί φορώντας αλυσιδωτούς θώρακες, άλλοι δερμάτινες αρματωσιές. Είδαν τα φορεία που μετέφεραν τις αριστοκράτισσες και

τους ιερείς, και τον ανοργάνωτο όγλο των ακολούθων στα μετόπισθεν: οικογένειες, παιδιά, σκλάβοι. Παρακολούθησαν τους πολεμιστές της πρώτης γραμμής να φτάνουν στην εξωτερική οχύρωση του χωριού και να της βάζουν φωτιά. Να καίνε και τους στάβλους ενώ τα βούκινα συνέχιζαν να ηχούν και τα κύμβαλα να κροταλίζουν. Στο εσωτερικό του φρουρίου, οι γυναίκες του χωριού άρχισαν να μοιρολογούν. Περίμεναν πως τα σπίτια τους ήταν εκείνα που θα παραδίδονταν μετά στις φλόγες. Όμως δεν πείραξαν τα κτίσματα. Ο στρατός σταμάτησε τελικά μέσα στο χωριό, δίνοντας ελάχιστη σημασία στο φρούριο· ή τουλάχιστον έτσι φαινόταν.

Απεσταλμένοι δεν έκαναν την εμφάνισή τους, ούτε στάλθηκε κάποιο μήνυμα· μόνο στρατοπέδευσαν. Οι περισσότερες από τις σκηνές τους ήταν μαύρες, όμως στο κέντρο του στρατοπέδου υπήρχε ένα σύνολο από μεγαλύτερες σκηνές. Ήταν τα καταλύματα του μεγάλου Σαλάχ Αλ'ντίν και των κοντινότερων στρατηγών του. Εκεί ανέμιζαν κεντημένα λάβαρα, ενώ οι κορυφές των στύλων που στήριζαν τις σκηνές ήταν διακοσμημένες με ρόδια. Τα υφάσματα των σκηνών ήταν φτιαγμένα από πολύχρωμα μετάξια.

Μέσα στο φρούριο, οι Ασασίνοι συλλογίζονταν τις πιθανές τακτικές του εχθρού. Θα έκανε άραγε επίθεση στο φρούριο ο Σαλάχ Αλ'ντίν ή θα τους πολιορκούσε μέχρι να τους κάνει να λυγίσουν από την πείνα; Με τον ερχομό της νύχτας, πήραν την απάντηση. Από κάτω, το στράτευμα άρχισε να κινητοποιείται συναρμολογώντας πολιορκητικές μηχανές. Φωτιές έκαιγαν μέχρι αργά τη νύχτα και ο ήχος από τα πριονίσματα και τα σφυροκοπήματα έφτανε ως τα αυτιά εκείνων που επάνδρωναν τις επάλξεις του φρουρίου – ως τον πύργο του Αφέντη, εκεί όπου ο Αλ Μουαλίμ συγκάλεσε συμβούλιο μεταξύ των Ανώτερων Ασασίνων.

«Ο Σαλάχ Αλ'ντίν ήρθε από μόνος του λεία στα χέρια μας», είπε ο Φαχίμ αλ-Σαΐφ, ένας Ανώτερος Ασασίνος. «Μια τέτοια ευκαιρία δεν πρέπει να τη χάσουμε».

Ο Αλ Μουαλίμ έμεινε συλλογισμένος. Κοίταξε από το παράθυρο του πύργου, έχοντας στο μυαλό του την πολύχρωμη σκηνή στην οποία βρισκόταν τώρα ο Σαλάχ Αλ'ντίν, σχεδιάζοντας την εξόντωσή του· του ίδιου προσωπικά και των Ασασίνων. Συλλογίζοταν τον μεγάλο στρατό του Σουλτάνου και την καταστροφή που είχε προκαλέσει σε όλη την περιφέρεια. Σκεφτόταν πως ο Σουλτάνος ήταν κάτι παραπάνω από ικανός να συγκεντρώσει ακόμα μεγαλύτερη δύναμη αν αποτύχαινε τούτη η εκστρατεία.

Κατέληξε πως ο Σαλάχ Αλ'ντίν είχε δύναμη που δεν μπορούσε να συναγωνιστεί. Όμως οι Ασασίνοι είχαν πονηριά.

«Με τον Σαλάχ Αλ'ντίν νεκρό, ο σαρακηνός στρατός θα καταρρεύσει», είπε ο Φαχίμ.

Όμως ο Αλ Μουαλίμ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν το νομίζω. Ο Σιχάμπ θα πάρει τη θέση του».

«Δεν φτάνει ούτε στο μισό τον Σαλάχ Αλ'ντίν».

«Τότε όμως θα είναι και λιγότερο αποτελεσματικός στο να απωθήσει τους Χριστιανούς», του ανταπάντησε έντονα ο Αλ Μουαλίμ. Τον κούραζαν μερικές φορές οι επιθετικοί τρόποι του Φαχίμ. «Μπας και θέλουμε να βρεθούμε στο δικό τους έλεος; Μπας και θέλουμε να γίνουμε άθελά μας σύμμαχοί τους ενάντια στο Σουλτάνο; Είμαστε Ασασίνοι, Φαχίμ. Έχουμε τους δικούς μας σκοπούς. Δεν ανήκουμε σε κανέναν».

Σιωπή έπεσε στον γλυκά αρωματισμένο χώρο.

«Ο Σαλάχ Αλ'ντίν μας φοβάται όσο κι εμείς εκείνον», είπε ο Αλ Μουαλίμ μετά από περίσκεψη. «Πρέπει να φροντίσουμε έτσι ώστε να μας φοβηθεί ακόμα περισσότερο».

Το επόμενο πρωινό, οι Σαρακηνοί έσπρωξαν έναν πολιορκητικό κριό κι έναν μετακινούμενο πύργο πάνω στην πλαγιά, ρίχνοντας στο φρούριο καταιγισμό από βέλη. Επιτέθηκαν στα εξωτερικά τείχη του φρουρίου ενώ οι Ασασίνοι τοξότες τους έλουζαν με τα βέλη τους, υπό την απειλή βράχων και λαδιού που έπεφταν από τους αμυντικούς πύργους. Οι χωρικοί ρίχτηκαν κι

εκείνοι στη μάχη, εκσφενδονίζοντας στον εχθρό πέτρες από τις επάλξεις, σβήνοντας φωτιές, την ίδια στιγμή που από τις κυρίως πύλες γενναίοι Ασασίνοι έκαναν θαρραλέες εξόδους μέσα από παραπόρτια, απωθώντας τους πεζικάριους που προσπαθούσαν να τις κάψουν. Η μέρα τελείωσε με πολλούς νεκρούς και από τις δύο πλευρές. Οι Σαρακηνοί οπισθοχώρησαν στη βάση του λόφου, ανάβοντας φωτιές για τη νύχτα, επισκευάζοντας τις πολιορκητικές μηχανές τους και συναρμολογώντας άλλες.

Εκείνη τη νύχτα, παρατηρήθηκε μεγάλη κινητικότητα στο στρατόπεδο και το πρωί αποκάλυψε πως η πολύχρωμη σκηνή που ανήκε στον μεγάλο Σαλάχ Αλ'ντίν είχε ξεστηθεί κι εκείνος είχε φύγει παίρνοντας μαζί του μια μικρή σωματοφυλακή.

Λίγο αργότερα, ο γιος του, ο Σιχάμπ Αλ'ντίν, ανηφόρισε την πλαγιά για να μιλήσει με τον Αφέντη των Ασασίνων.